Istota Božieho súdu

written by Administrátor | 1. marca 2026

Preto si neomluviteľný, ó, človeče, každý, kto súdiš, lebo v čom súdiš iného,

sám seba odsudzuješ, lebo robíš to isté sám ty, ktorý súdiš.

Rímskym 2:1

V prvej kapitole listu Rímskym čítame, že človek je súdený už len samotným faktom stvorenia, lebo podľa stvorenia by mal človek byť schopný uvedomiť si, že existuje Boh a Boha uctievať. Dôsledkom toho, že človek tak nerobí, je ľudská nemorálnosť. V druhej kapitole tohto listu sa Pavol presúva od svedectva prírody k samotnému človekovi a jednoduchým spôsobom usviedča a privádza všetkých ľudí pod Božie odsúdenie. Tejto téme z druhej kapitoly listu Rímskym sa venujeme v tomto článku.

Úvod

To, čo odsudzuje každého človeka v kapitole dva, je predovšetkým jeho súdenie druhých (odsudzovanie, kritizovanie) a tiež jeho vlastné svedomie. Pavol v tejto kapitole prehlasuje, že aj vo vnútri človeka je sudca. Jednak nás teda súdi príroda, ale tak isto aj my sami seba súdime. Uvidíme, že Pavol v tejto kapitole tvrdí oveľa viac než len to, že sme hriešnici a že už len kvôli tomuto nášmu postaveniu pred Bohom si zaslúžime spravodlivé Božie odsúdenie.

Viem, že toto nie je zvesť plná šťastia a radosti, ale Pavol preto, aby mohol predložiť dobrú správu evanjelia, chce, aby človek chápal a poznal svoje skutočné postavenie pred svätým Bohom. Častokrát je táto správa ťažká, aby ju človek prijal (strávil), a to preto, lebo o sebe zmýšľa oveľa lepšie, než aký v skutočnosti je. Môžeme niekoho primať k tomu, aby uznal, že je hriešnik – veď predsa všetci robíme chyby a nikto nie je dokonalý – ale to, čo ľuďom bráni prijať spasenie, je, že svoje hriechy nepovažujú za nič také strašné a veľké, za čo by si zaslúžili úplné Božie odsúdenie.

Hovorili sme s ľuďmi na ulici a jeden mladý muž povedal: „Áno, pácham hriechy, ale to nie je nič také, o čo by sa Boh nejako veľmi zaujímal. To sú len také malé hriechy.“ Vyznanie nedokonalosti je jedna vec, ale priznať, že táto nedokonalosť si zaslúži večné odsúdenie, je druhá vec. To je ale práve to, o čom Pavol chce čitateľov a poslucháčov presvedčiť v druhej kapitole listu Rímskym. Začneme hneď prvým veršom: *„Preto si neomluviteľný, ó, človeče, každý, kto súdiš, lebo v čom súdiš iného, sám seba odsudzuješ, lebo robíš to isté sám ty, ktorý súdiš“ (2:1).*

Istota Božieho súdu

Keď Pavol začína druhú kapitolu slovami: *Preto si neomluviteľný* – odkazuje sa na posledný verš prvej kapitoly (1:32) a na tých, *ktorí, dobre poznali právo Božie*. Ty, človeče, vieš, že Boh je spravodlivý, a preto nemáš výhovorky. Pavol vo všeobecnosti upozorňuje každého človeka, že je bez akejkoľvek výhovorky. Hovorí mu: „Nemáš nič, čím by si sám seba obránil.“ Žiadnej výhovorky nemáš preto, lebo ty súdiš iných. Človek, na ktorého Pavol ponajprv útočí, je človek morálny – „dobrý človek“. Dôvod, kvôli ktorému sme ho nazvali „dobrým človekom“, je ten, že rozoznáva dobré od zlého. Jeho

dobrota nie je v tom, že nie je alkoholik, alebo že nemláti svoju ženu a nerobí ani iné zlé veci. Preto, že je takým morálnym človekom, tak ukazuje prstom na niekoho iného. Čo z neho robí morálneho človeka? O sebe je presvedčený, že je morálny preto, lebo nepije, ale ten druhý je nemorálny preto, lebo pije. Boh mu na to hovorí, že v tej chvíli už nemá žiadnu výhovorku.

Ak si niekedy kritizoval skutky iného človeka, a ak v čomkoľvek súdiš iného človeka a povieš „to, čo on urobil, je zlé" bez ohľadu na to, aké to bolo otrasné, Pavol ti hovorí, že hneď, vo chvíli, keď to urobíš, keď vynesieš svoj súdny výrok, stávaš sa vinný. Hovorí, že je to preto, lebo čokoľvek, čo súdiš, robíš aj ty sám. Všetci môžeme o Hitlerovi povedať: „To, čo ten človek urobil, je zlé, strašné, veď to je horšie, ako čo robí zviera." Pritom ty si nespôsobil druhú svetovú vojnu, nesnažil si sa ani vyhladiť židovský národ, ale tento istý hriech prebýva v tvojom srdci. Aj keď si nikoho nezavraždil, tak si nenávidel, a preto hneď, ako sa stávaš sudcom a kvôli nejakému hriechu ukážeš prstom na niekoho iného, tak ti Písmo hovorí: „Dobre, ale teraz si vinný aj ty!"

Verš dva hovorí o dvoch veciach: *„A vieme, že súd Boží je podľa pravdy na tých, ktorí robia také veci."* Tou prvou je *istota Božieho súdu* a druhou to, že *Božie odsúdenie je podľa pravdy*. Hovorí: *Vieme, že existuje Boží súd*. Preto, že to vieme, mali by sme sa pripraviť na stretnutie s naším Stvoriteľom. Prečo by sme sa mali pripraviť na toto stretnutie? Dôvod je veľmi jednoduchý a praktický – lebo vieme, že všetci ľudia sa s ním musia stretnúť. Písmo o tom svedčí s nespochybniteľnou istotou (pozri napr. Rímskym 3:1-19). Denne sa pripravujeme na budúce udalosti. Je to úchvatné, že denne robíme praktické veci, aby sme predišli nepríjemným situáciám. Napr. kúpeme alebo sprchujeme sa preto, lebo zo skúsenosti vieme, že ak to neurobíme, neskôr budeme zapáchať. Umývame si zuby preto, lebo prakticky vieme, že ak to nebudeme robiť, tak príde deň, keď nám zuby povypadávajú. Tieto veci vieme a tak ich denne prakticky vykonávame, ale veľmi často úplne ignorujeme to, čo nevyhnutne príde, a tým je *Božie odsúdenie* v deň, keď sa stretneme s Bohom tvárou v tvár. Ľudia sa však deň čo deň správajú tak, ako keby toto vôbec nebola pre nich dôležitá otázka, ako keby o toto vôbec nešlo.

Počas evanjelizácie na ulici sme sa rozprávali so skupinou mužov. Jedného z nich som sa opýtal: „Čo urobíš, keď sa stretneš s Bohom?" Odpovedal mi: „Vieš čo, to je podivná otázka. My tu nezvykneme len tak posedávať a hovoriť o takýchto postranných, nepodstatných otázkach pre celý ten čas, čo tu žijeme." Pýtam sa: „Teda to je nepodstatná otázka? Ale toto je otázka na celý náš život a dôvod našej existencie." Jediný dôvod, prečo si teraz tu, je kvôli tomu dňu, keď nakoniec zomrieš a stretneš sa s Bohom, lebo cieľom existencie človeka bolo priniesť Bohu slávu. Človek sa však teraz dostal už do bodu, kde hovorí, že toto je nepodstatná otázka a že sú tu vážnejšie veci, o ktoré sa treba starať. Pritom je veľmi dôležité, čo máme v zozname svojich vecí na prvom mieste. Potrebujeme mať na pamäti a uvedomiť si skutočnosť tohto života, a to preto, lebo často za skutočnosť považujeme iba to, čo môžeme vidieť, ale to, čo je „ešte viac skutočné", je to, čo nie je možné vidieť – a to je Boh. On je skutočnosť a zdroj celého vesmíru. A tak po prvý raz vidíme, že Boží súd je nevyhnutný. Je to realita, skutočnosť, ktorej neunikneme.

Boží súd je podľa pravdy

Človek má na všetko skreslený pohľad, a to kvôli hriechu. Boh ale nie je nijako zasiahnutý touto chorobou a jeho súd je vždy správny, pravdivý. Ak vznikne otázka, či je pravda to, čo hovorí Boh, alebo to, čo hovorím ja človek, tak má pravdu Boh, lebo ja človek som teraz už hriešne stvorenie. To je to, čo sa Pavol snaží povedať každému človekovi: „Boh ťa bude súdiť a bude ťa súdiť podľa pravdy." Nevynesie súd na základe tvojej rasy, ani na základe tvojej životnej úrovne, nebude ťa súdiť podľa tvojej národnosti, ale bude to súd podľa jeho pravdy, podľa Božieho slova. To je to ďalšie, čo by sme mali držať na pamäti.

Pred Božím súdom niet úniku

Pavol hovorí: *„A či to myslíš, ó, človeče, ktorý súdiš tých, ktorí páchajú také veci, a sám robíš to isté, že ty ujdeš súdu Božiemu?“* (verš 3). Pavol tým hovorí: „Pozri sa, dobre, teda ty môžeš súdiť dobré a zlé. Dobre, ty sa teda pozrieš na hromadnú vraždu a povieš: *To je zlé, to si zaslúži odsúdenie.*“ Ďalej hovorí: „Ak ty môžeš súdiť iných a ty sám si hriešny, myslíš si, že ty sám ujdeš svätému Bohu, ktorý ťa bude súdiť? Ty si myslíš, že sa Boh chystá nejako prehliadnuť to, čo si urobil?“ Vedie človeka k tomu, aby si uvedomil, že: „Nie je žiadny únik a žiadne výhovorky pred tým, k čomu máš prísť. Keď ty, nedokonalý človek, môžeš súdiť to, čo je správne alebo nesprávne, o koľko viac dokonalý Boh môže súdiť teba.“ Je obrovský rozdiel medzi Božím zákonom (súdom) a ľudským zákonom. V ľudskom zákone sú oblasti, cez ktoré sa dá uniknúť. Sú v ňom diery.

Niekto sa môže nejakým spôsobom vyhnúť tomu, čo urobil, alebo sa aj nikdy ani nemusí prísť na to, čo človek urobil. Nesmierne množstvá ľudí spáchali zločiny a nikdy neboli chytení preto, že nepoznáme všetko. Nevieme sa dopátrať pravdy o každej situácii, a tak ľudia môžu uniknúť zodpovednosti za svoje zlé skutky pred svetským zákonom. Pred Bohom to tak ale nie je. Pred ním niet žiadneho úniku. Čítame: „lebo všetci ľudia stoja nahí pred tým, ktorý bude súdiť živých aj mŕtvych.“ Tvoj hriech nebude ani neobjavený, ani neodkrytý Bohom. Na rozdiel od ľudského zákona Boh hriech neprehliadne, ani naň len tak nepozabudne.

Druhou vecou je, že podľa ľudského zákona môžeme spáchať zločin na jednom mieste, potom sa presunúť na iné miesto, a dostať sa spod vplyvu, spod účinnosti zákona štátu, v ktorom bol zločin spáchaný. Niekto spáchal nejaký zločin napr. v Spojených štátoch a neskôr ho objavili napr. v Taliansku, ale v Taliansku zákony USA neplatia a Taliansko ho do USA nechce vydať, a tak tento človek je už mimo súdnictva USA a odsúdenia. Človek má teda možnosť spáchať zločin a presťahovať sa niekde inde. Ale u Boha to takto nie je. Žalmista hovorí: *„Kam by som zašiel od tvojho ducha? Alebo kam by som utiekol pred tvojou tvárou? Keby som vystúpil na nebesia, tam si ty; keby som si postlal v hrobe, hľa, i tam si. Keby som vzal krídla rannej zory, aby som zaletel a býval pri najďalšom mori, i tam by ma sprevadila tvoja ruka, a pochytila by ma tvoja pravica“* (Žalm 139:7-10). Neexistuje miesto, kde neplatí Boží zákon. Pre človeka neexistujú žiadne zadné vrátka, ani žiadny únik pred Bohom a jeho súdom.

Aj v štvrtej knihe Mojžišovej v 14-tej kapitole Boh hovorí ľuďom, kto on je naozaj. Hovorí: „Ja som Hospodin, ja som Boh plný milosti a milosrdenstva. Ten, ktorý je pripravený odpúšťať, dávajúc milosrdenstvo tisícom“ (verše 17-18). Ale na konci tohto veľkého úvodu k Božiemu charakteru je uvedené: *„… ktorý však nijakým činom nenechá bez trestu vinného…“* (verš 18). Tým hovorí: „Nie je žiadny spôsob, ako by vinník predo mnou utiekol.“ V Božom zákone nie je žiadna poznámka alebo klauzula, ktorá by umožnila niekomu vinnému utiecť cez dieru v zákone. Jediný spôsob, ako človek môže uniknúť pred Božím súdom, je ten, že sa dostane z väzenia tým, že uverí v evanjelium Ježiša Krista. Ale inak je Božie odsúdenie večné a neexistuje pred ním žiadny únik.

Božia všeobecná milosť

Určite sanikto nebude hádať, že keď Adam a Eva zhrešili, Boh ich hneď mohol hodiť do hlbín pekla. On ale ukázal svoju milosť – dovolil im žiť. Každý človek sa narodil s Adamovou prirodzenosťou. Ak by Boh chcel byť už vo chvíli jeho narodenia úplne spravodlivý, ak by nemal žiadnu trpezlivosť a zhovievavosť, tak má právo odsúdiť každé novonarodené dieťa na celú večnosť. Žiaden človek nemá právo existovať. Že tomu tak nie je, je len Božia dobrota. Ľudia sa pýtajú: „Ako môžem vedieť, že je

Boh dobrý? Ako to vieš ty?“ Tiež sa veľmi často pýtajú: „Ak je Boh taký dobrý, prečo teda hladujú ľudia v Afrike, prečo sa tam s nimi tak zle nakladá?“ Dôsledok toho, že Boh je dobrý, je ten, že väčšina z ľudí na svete nehladuje, a že ešte aj ty sa každý deň môžeš tešiť z dobrého jedla. Pred tým, než si bol zachránený, zaslúžil si si len a len súd, a aj napriek tomu si mal strechu nad hlavou, mal si si čo obliecť a nehladoval si, a to všetko len vďaka Božej dobrote, a k tomu ešte pripočítaj, že aj tento deň ešte stále dýchaš.

Pre človeka, ktorý nie je znovuzrodený, ktorý neučinil pokánie zo svojich hriechov, je práve prejavom Božej dobroty a milosti to, že môže žiť ešte ďalšiu chvíľu. Dôvod, prečo mu je dovolené žiť, spočíva v očakávaní, že bude činiť pokánie zo svojich hriechov (*„Neodkladá Pán váhajúc so zasľúbením, ako ho niektorí majú za takého, ktorý váha a odkladá; ale zhovieva vzhľadom na nás, pretože nechce, aby niektorí zahynuli, ale aby všetci prišli ku pokániu*“ – 2. Petrov 3:9). Pavol formou otázky vo verši štyri hovorí: „Ty tým všetkým pohŕdaš. Pohŕdaš Božou dobrotivosťou. Pozeráš sa na Božiu dobrotu, ale pozeráš sa na ňu zhora, ako keby si bol lepší ako On.“ Človeka sa pridŕža obrovská pýcha a postoj, že si nejako zaslúži Božiu dobrotu a Božiu zhovievavosť, že má na ne akoby nejaké právo.

Boh však ukázal a ešte stále ukazuje svoju milosť každému jednému človekovi na tomto svete. V tomto všetkom vidíme doktrínu o všeobecnej Božej milosti.

Nikto si nezasluhuje spasenie

Pri pouličnej evanjelizácii mi jeden človek, s ktorým sme sa zhovárali, povedal: „Vieš, to, čo vy tu hovoríte, jednoducho nie je pre mňa. Ja mám iné ciele, pred sebou mám iný program a na starosti mám iné veci.“ Jeho priateľ, ktorý bol s ním a tiež počúval svedectvo evanjelia, ho prerušil a pripomenul mu: „Teraz už musíme ísť na párty.“ Rozmýšľal som o tom, ako tento človek môže vedieť, že má pred sebou ešte ďalší deň života? Boh mu môže zobrať život kedykoľvek. Je arogantné povedať: „Toto nie je pre mňa, ja mám teraz veci, ktoré sú pre mňa dôležitejšie.“ Ale to len ukazuje pravdu Pavlovho prehlásenia, že človek pohŕda Božou dobrotou. Takéhoto človeka nachádzame v podobenstve evanjelia podľa Lukáša (kapitola 12), ako si žije svoj život a zhromažďuje bohatstvo úrody. Hovorí si: „Viem čo urobím! Zborím svoje sýpky a postavím si väčšie.“ A pritom vo svojom živote úplne ignoruje Boha. Božie slová na jeho adresu sú: *„A Boh mu povedal: Blázne, tejto noci požiadajú tvoju dušu od teba, a to, čo si nahotovil, čie bude? Tak je to s tým, kto si zhromažďuje poklady a nie je bohatý v Bohu*“ (Lukáš 12:20-21).

Človek popiera a zapiera Boha, buduje svoj vlastný život, ale pritom si vôbec neuvedomuje, že Boh už predurčil deň, v ktorom každý človek príde na jeho súd (Skutky 17:31). Ak máme vo svojich mysliach nejakú pochybnosť o tom, či sme alebo nie sme znovuzrodení, tak už by sme ďalej nemali pohŕdať Božou dobrotou, ale mali by sme si uvedomiť, že nám dovolil žiť až po túto chvíľu a urobil všetko len preto, aby nám zjavil seba. Mali by sme činiť pokánie a odvrátiť sa od svojich ciest späť k nemu.

U veriaceho človeka je toto princíp, ktorý ho motivuje ísť ďalej a motivuje ho aj k službe. To, čo mňa motivuje viac ako čokoľvek iné, je, že si uvedomujem, čo som si zaslúžil. Každý jeden z veriacich v evanjelium Ježiša Krista bol raz dieťa hnevu a naším otcom bol diabol. Boh nám aj napriek tomu dovolil žiť, a to aj napriek tomu, že veľkú časť života sme Boha odmietali a chodili po svojich cestách. Častokrát by ma on bol mohol odsúdiť aj za málo, ale miloval ma a mal so mnou trpezlivosť. Rovnako tak aj s ostatnými.

Viem, že Ježiš Kristus zomrel za mňa. Dôvod, prečo mu teraz chcem slúžiť, je ten, že si

uvedomujem, že si zaslúžim spasenie práve tak, ako každý iný – čo znamená, že si ho vôbec nezaslúžim. Zaslúžil som si len odsúdenie a hnev. Nebolo žiadneho dôvodu, prečo by ma Boh mal zachrániť, lebo deň čo deň som ním pohŕdal, ale on bol trpezlivý a bol ku mne dobrý. Zachránil ma a ešte mi dal aj dobrý život, lásku a milosť. *Preto, že Ty si mi dal všetko, čo ja môžem teraz dať Tebe? Čím Ti môžem slúžiť?* Máme motiváciu pre službu a tou je Božia dobrota.

„Ale podľa svojej tvrdosti a nekajúceho srdca hromadíš sebe hnev na deň hnevu a zjavenia spravodlivého súdenia Boha“ (verš 5). Tu, vo verši 5, je uvedený dôvod, prečo sa človek správa tak, ako sa správa. Pavol hovorí: „Človeče, ty si zatvrdil srdce proti Bohu. Nechceš činiť pokánie a kvôli tomuto všetkému si uskladňuješ, zhromažďuješ Boží hnev.“ Vždy, keď odmietneš ponúknutú Božiu dobrotu, vždy, keď sa ráno zobudíš a odmietaš ho, si do svojich zásob pridávaš malý kúsok hnevu voči sebe. Nakoniec bude na teba Boží hnev vyliaty podľa toho, koľko si si ho nazhromaždil.

Táto situácia je podobná situácii s ľuďmi, ktorých vídame na ulici, ako chodia s vozíkmi a zbierajú papier, kartóny. Zbierajú, pridávajú kus po kuse, ich zbierka sa zvyšuje, množstvo im narastá až s tým nakoniec prídu do zberne a za to, čo nazhromaždili, dostanú peniaze.

Pavol hovorí, že „to je to, čo robíš práve teraz. Ty si len zbieraš Boží hnev. Na konci potom dostaneš za to mzdu a podľa množstva, ktoré si si nazbieral, ti bude vyplatené.“ Božie odsúdenie je v súlade s Božou milosťou a dobrotou, ktoré ľudia odmietli. Je podľa pravdy a v súlade s tým, čo kto urobil a koľko Božej dobroty človek odmietol.

Podľa tvojich skutkov

Odplata na súde, súdny výmer, bude stanovený podľa tvojich skutkov: *„ktorý odplatí jednému každému podľa jeho skutkov*“ (verš 6). Bude to podľa toho, čo si (u)robil.

Nie sme súdení podľa svojho pôvodu či rodiny, do ktorej sme sa narodili. Žid nemôže povedať: „Preto, že som sa narodil ako Žid, patrím k židovskému národu a som potomkom Abraháma, nebudem súdený.“ Boh hovorí: „Je to podľa toho, čo robíš.“ A tiež hovorí: *„a síce tým, ktorí v trpezlivosti dobrého skutku hľadajú slávu a česť a neporušiteľnosť – večným životom, a svárlivým a tým, ktorí neposlúchajú pravdy, ale poslúchajú neprávosť, bude prchlivosť a hnev; súženie a úzkosť na každú dušu človeka, ktorý robí zlé, na dušu Žida predne, i Gréka. Ale sláva i česť i pokoj každému, kto robí dobré, Židovi predne, i Grékovi*“ (verše 7-10). Tento text Písma je často nesprávne chápaný. Tí, ktorí chcú dokázať a z Písma ukázať, že musíme konať dobré skutky, aby sme sa dostali do neba, poukazujú práve na tieto verše. Potvrdzujú ich argument: „Vidíš? Tu čítame, že to je v trpezlivom konaní dobrých skutkov. Tí, ktorí robia dobré skutky, dostanú večný život.“ Pritom im ale úplne uniká celý zmysel a kontext tohto textu. Pavol tu neurčuje žiadne prostriedky pre získanie ospravedlnenia. Pavol hovorí o prostriedkoch Božieho súdu. Hovorí: „Toto sú pravidlá spravodlivosti.“ Je pravda, že ak si znovuzrodený, potom budeš v trpezlivom zotrvávaním hľadať slávu a česť. Nie svoju slávu a ani nie svoju česť, ale Božiu. Vieme, že toto nás nezachraňuje a ani nezachráni, lebo spasenie a všetko, čo so spasením súvisí, je z viery a z milosti. Ale dôkazom a ovocím ospravedlnenia je to, že konáme dobré skutky.

Zlí (neospravedlnení, nespasení) robia niečo úplne iné, a to sú „tí, ktorí sú svárliví a ktorí neposlúchajú pravdy.“ Slovo *svárlivý* podľa niektorých prekladov označuje tých, ktorí vyvolávajú rozpor, čo znamená, že hľadajú svoju vlastnú cestu k Bohu. Boh stanovil cestu spasenia, ale oni k nemu hľadajú inú cestu. Boh povedal „len skrze Krista“, ale oni s tým nesúhlasia, sú s Božou požiadavkou v rozpore a hovoria: „Ja to urobím a zvládnem skutkami.“ Tí, ktorí dobrovoľne, vedome bojujú proti evanjeliu Ježiša Krista a hovoria: „Nie, cesta len skrze Ježiša Krista nie je správna cesta.

Ja mám svoje vlastné predstavy o tom, ako sa to má urobiť.“ Boh im na to hovorí, že ich odsúdenie bude väčšie. Pavol vlastne hovorí: „Rob všetky dobré veci, ktoré Božia spravodlivosť požaduje a to je to, čo vyžaduje Boží zákon. Ak to nerobíš, budeš odsúdený.“

Vo veršoch 11 a 12 Pavol predkladá ďalšiu myšlienku o Božom odsúdení: *„… Boh nehľadí na osobu. Lebo všetci, ktorí hrešili bez zákona, bez zákona i zahynú. A všetci, ktorí hrešili pod zákonom, budú zákonom odsúdení.*“ Tu predovšetkým hovorí, že Boh nemá žiadnych miláčikov – Boh je nestranný, je nezaujatý. Boh si o tebe nemyslí, že si lepší ako niekto iný, alebo ako všetci ostatní. Ťažko to chápeme preto, lebo sme sústredení sami na seba. Prečo je to tak, že si každý básnik myslí, že jeho básne sú tie najlepšie? Prečo si každý maliar myslí, že jeho obrazy a jeho umenie je práve to najlepšie? Prečo si rodič myslí, že jeho dieťa je krajšie, lepšie a múdrejšie ako deti všetkých iných? Je to preto, lebo veľmi milujeme sami seba a sme úplne zamestnaní len sami sebou – toto vedie priamo k Božiemu odsúdeniu.

Pred tým než sme dosiahli spasenie, sme si mysleli, že aj keď Boh bude súdiť každého iného podľa svojho vysokého štandardu, vo svojom srdci má zvláštne miesto práve pre mňa, a to práve preto, lebo vidíme seba v lepšom svetle ako všetkých ostatných. Tak to ale nie je – Boh nehľadí na osobu, pre všetkých má rovnaký meter. Židom hovorí: „Pred súdnou stolicou nie ste ničím zvláštnym len preto, že ste potomkami Abraháma.“ Pohanom zase hovorí: „Preto, že nie ste z Abrahámovho potomstva, neznamená to, že utečiete Božiemu súdu.“

Pavol ďalej hovorí, ako bude súd prebiehať, podľa čoho bude Boh súdiť: *„Lebo všetci, ktorí hrešili bez zákona, bez zákona i zahynú. A všetci, ktorí hrešili pod zákonom, budú zákonom odsúdení*“ (verš 12). Teda všetci, ktorí hrešili pod zákonom, budú zákonom odsúdení a zahynú.

Mnohí ľudia na základe verša 12 hovoria: „Všetci tí, ktorí nikdy nepoznali úplné Božie požiadavky, pôjdu do neba.“ Úplne im unikla podstata toho, o čom Pavol hovorí. Pavol sa v tejto druhej kapitole nikoho nesnaží oslobodiť. Pavlov cieľ je každého priviesť pod odsúdenie. Hovorí: „Tebe nebol daný žiadny zákon? Ak ti nebol daný zákon, potom budeš súdený bez zákona.“ V ďalších veršoch hovorí, ako bude súd prebiehať: *„Lebo nie poslucháči zákona sú spravodliví u Boha, ale činitelia zákona budú ospravedlnení. Lebo keď pohania, nemajúci zákona, prírodou robia to, čo požaduje zákon, tí teda nemajúc zákona sami sebe sú zákonom, ako takí, ktorí ukazujú dielo zákona napísané vo svojich srdciach, o čom spolu svedčí aj ich svedomie, ako spolu svedčia aj ich myšlienky, ktoré sa navzájom obviňujú alebo aj vyhovárajú*“ (verše 13-15).

Pavol v skutočnosti hovorí, že „človek bude súdený podľa toho poznania, ktoré dostal a prijal“, ale samotné poznanie alebo nepoznanie nikoho neoslobodí. Božie odsúdenie bude rôzne, ale bude, len Židia a pohania budú odsúdení iným spôsobom. Pre Žida, ktorý bol pod zákonom, bude odsúdenie zákonom, ktorý poznal. Pohania, tí, ktorí nemali zákon a nemali zákonom zjavenú Božiu vôľu, sú si zákonom sami sebe. Je v ich vnútri, majú ho v sebe, majú ho vrodený. Pavol sa pýta: „Prečo pohania, ktorí nemajú zákon, robia práve tie veci, ktoré sú napísané v zákone?“ Človek, bez ohľadu na to, aký je skazený, vie, že je zlé napríklad niekoho zavraždiť. Vie to zo svojej prirodzenosti: *„Lebo keď pohania, nemajúci zákona, prírodou robia to, čo požaduje zákon, tí teda nemajúc zákona sami sebe sú zákonom*“ (verš 14).

Okrem toho, ľudia v každej civilizácii, v každej spoločnosti a v každej komunite majú svoje zákony a pravidlá spolunažívania. Vedia, lebo si to tak stanovili, že ak si privlastnia niečo, čo im nepatrí, je to zlé. Aj keď nemajú Bibliu, tak vedia, že krádež je zlá. Boh k tomu hovorí: „Preto, že to vedia a vo svojej spoločnosti si ustanovili pravidlá, ktoré potom porušia, sú potom súdení zákonom, ktorý si sami stanovili.“

Boh tým, ktorým nebol otvorene (zjavne) daný Boží zákon, hovorí: „Tvoje vlastné svedomie ťa

odsúdi.“ Toto všetci dobre poznáme ešte z doby pred tým, než sme boli spasení. Ako je napríklad možné to, že ešte skôr, než som bol spasený, som vedel, že klamstvo je zlá vec, že je to hriech? Ako to, že som sa vo svojom vnútri cítil odsúdený za to, čo som urobil? Bolo to preto, že ma súdila moja vlastná prirodzenosť. Moje svedomie a moje myšlienky. Žid bude súdený zákonom a tí, ktorí sú bez zákona, ktorí sa nenarodili alebo nežili v rodinách kresťanov, ktorí nepočuli evanjelium, budú súdení svojím svedomím a všetkým tým, čo si sami stanovili v svojich mysliach, a potom to následne porušili – a to urobil každý jeden človek. Preto Boh cez Pavla hovorí: „Všetci sú vinní a všetci budú odsúdení.“ Tí, ktorí sú bez zákona, budú odsúdení bez neho – ale odsúdení. Tí pod zákonom budú odsúdení zákonom – ale tiež odsúdení. Kedy k tomu dôjde? To je uvedené vo verši 16: „*v deň, keď bude Boh súdiť skryté veci ľudí podľa môjho evanjelia skrze Ježiša Krista*.“

Aký cieľ sleduje Pavol vo veršoch 1 až 16?

Pavlovým cieľom je upozorniť, že Boží súd prichádza a je skutočný. Je podľa pravdy a niet pred ním žiadneho úniku. Príde na teba práve podľa toho milosrdenstva, ktoré si odmietol. Ak si svárlivý, alebo hľadáš svoje JA, tak podľa toho budeš aj odsúdený. A tento súd bude s každým jedným človekom.

Toto nie je príliš radostné posolstvo. Je to pokorujúce, ale má spôsobiť, aby si si uvedomil, kým naozaj si. Polož si otázku: „Kto som naozaj?“ Bez Ježiša Krista si v úplnom, priamom rozpore s Bohom a zaslúžiš si jeho súd. Pavol sa snaží ukázať neveriacemu človeku: „Prestaň si myslieť, že si na tom pred Bohom dobre.“

V cirkvi sa dnes udomácnila zlá doktrína a prax: „Prestaňte hovoriť ľuďom, že sú hriešnici. Robte a hovorte len tak, aby sa každý cítil dobre. Veď nakoniec všetci sme Božie deti.“ Toto je dnešná filozofia, ale Pavol hovorí: „To tak nie je, toto nie je pravda.“ Nie všetci sme Božie deti. Ak zomrieš bez pokánia, bez toho, aby si sa znovu narodil, tak na teba príde Božie odsúdenie („*… ten, kto neverí, už je odsúdený, lebo neuveril v meno jednorodeného Syna Božieho*“ – Ján 3:18). Ak si už spasený, raduj sa tomu, že Rímskym 2 sa ťa už netýka, že na teba sa už nevzťahuje žiadny súd („*Kto verí v neho* [v Ježiša Krista], *nebude odsúdený…*“, „*Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život*“ – Ján 3:18 a 16).

Ak si uveril v Ježiša Krista, podľa tvojich skutkov už Boh nebude súdiť všetok ten hriech, ktorý si spáchal, lebo On je verný odpustiť každý z tvojich hriechov, ale bude verný pamätať si všetko dobré, čo si urobil. A to je tá najlepšia zmluva a obchod, o akých som kedy počul. Boh povie: „Zabudnem na všetko, čo si robil proti mne a dám ti čisté svedomie. Vymažem celý tvoj záznam a celý tvoj sklad môjho hnevu bude odstránený. Namiesto toho začnem zbierať všetky dobré veci, ktoré si urobil, a nikdy sa ti to nestratí. Namiesto toho, aby som ťa súdil za to zlé, čo si urobil, odmením ťa za to dobré, čo si urobil v mojom mene.“

Mali by sme byť pokorní a milovať jeden druhého preto, lebo Boh vylial svoju milosť na nás skrze Ježiša Krista a odstránil súd, ktorý sme si zaslúžili. Ak dnes nevieš, či si zachránený, necítil by som sa na tvojom mieste pohodlne a spokojne, ale padol by som pred Bohom a prosil ho o odpustenie. Popros ho o milosť a milosrdenstvo aj ty.

Jesse Pirschel

25. 4. 1999

Článok z archívu